Sbírka soudních rozhodnutí

ROZSUDEK TRIBUNÁLU (šestého senátu)

15. září 2016 *

„REACH — Poplatek za registraci látky — Snížení pro mikropodniky a malé a střední podniky — Chyba v prohlášení o velikosti podniku — Doporučení 2003/361/ES — Rozhodnutí, kterým se ukládá administrativní poplatek — Žádost o poskytnutí informací — Pravomoc ECHA — Proporcionalita“

Ve věci T-392/13,

Leone La Ferla SpA, se sídlem v Melilli (Itálie), zastoupená G. Passalacquou, J. Occhipinti a G. Calceranem, advokáty,

žalobkyně,

proti

Evropské komisi, zastoupené L. Di Paolo a K. Talabér-Ritz, jako zmocněnkyněmi,

a

Evropské agentuře pro chemické látky (ECHA), původně zastoupené M. Heikkilä, A. Iber, E. Bigi, E. Mauragem a J.-P. Trnkou, poté M. Heikkilä, E. Bigi, E.Mauragem a J.-P. Trnkou, jako zmocněnci, ve spolupráci s C. Garcia Molyneuxem, advokátem

žalovaným,

jejímž předmětem je zaprvé návrh na základě článku 263 SFEU znějící na zrušení několika aktů Komise a ECHA, zadruhé návrh znějící na to, aby byla ECHA uložena povinnost k vrácení částek, které neoprávněně vybrala, a zatřetí návrh na základě článku 268 SFEU znějící na náhradu újmy, která žalobkyni domněle vznikla,

TRIBUNÁL (šestý senát),

ve složení S. Frimodt Nielsen, předseda, F. Dehousse (zpravodaj) a A. M. Collins, soudci,

vedoucí soudní kanceláře: J. Palacio González, vrchní rada,

s přihlédnutím k písemné části řízení a po jednání konaném dne 12. listopadu 2015,

vydává tento

* Jednací jazyk: italština.

Rozsudek

Skutečnosti předcházející sporu

1 Dne 5. a 7. ledna 2011 zaregistrovala Evropská agentura pro chemické látky (ECHA) v návaznosti na řízení zahájené žalobkyní, společností Leone La Ferla SpA, dvě látky na základě nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 1907/2006 ze dne 18. prosince 2006 o registraci, hodnocení, povolování a omezování chemických látek, o zřízení Evropské agentury pro chemické látky, o změně směrnice 1999/45/ES a o zrušení nařízení Rady (EHS) č. 793/93, nařízení Komise (ES) č. 1488/94, směrnice Rady 76/769/EHS a směrnic Komise 91/155/EHS, 93/67/EHS, 93/105/ES a 2000/21/ES (Úř. věst. 2006, L 396, s. 1).

2 V průběhu registračního řízení žalobkyně uvedla, že je „malým podnikem“ ve smyslu doporučení Komise 2003/361/ES ze dne 6. května 2003 o definici mikropodniků a malých a středních podniků (Úř. věst. 2003, L 124, s. 36). Toto prohlášení jí umožnilo dosáhnout snížení poplatku z veškerých žádostí o registraci, jak je zakotven v čl. 6 odst. 4 nařízení č. 1907/2006. V souladu s čl. 74 odst. 1 téhož nařízení byl uvedený poplatek vymezen v nařízení Komise (ES) č. 340/2008 ze dne 16. dubna 2008 o poplatcích a platbách Evropské agentuře pro chemické látky podle nařízení č. 1907/2006 (Úř. věst. 2008, L 107, s. 6). V příloze I nařízení č. 340/2008 je zejména uvedena výše poplatků za podání žádosti o registraci podle článku 6 nařízení č. 1907/2006, jakož i snížení přiznané ve prospěch mikropodniků a malých a středních podniků (dále jen „MSP“). ECHA kromě toho podle čl. 13 odst. 4 nařízení č. 340/2008 vybírá poplatek nebo platbu v plné výši a dále administrativní poplatek, nemůže-li fyzická nebo právnická osoba, která tvrdí, že má nárok na snížení nebo prominutí poplatku, svůj nárok na takové snížení nebo prominutí prokázat. V tomto ohledu přijala správní rada ECHA dne 12. listopadu 2010 rozhodnutí MB/D/29/2010 o klasifikaci služeb, za něž se vybírají poplatky (dále jen „rozhodnutí MB/D/29/2010“). V článku 2 a tabulce 1 přílohy tohoto rozhodnutí ve znění rozhodnutí správní rady ECHA MB/21/2012/D ze dne 12. února 2013 se uvádí, že administrativní poplatek podle čl. 13 odst. 4 nařízení č. 340/2008 činí 19 900 eur pro podniky velké, 13 900 eur pro podniky střední a 7 960 eur pro podniky malé.

3 Dne 5. a 7. ledna 2011 vystavila ECHA dvě faktury (č. 10026200 a č. 10026213), každou na částku 9 300 eur. Tato částka podle přílohy I nařízení č. 340/2008 ve znění platném v rozhodné době odpovídala poplatku pro malý podnik v případě společné žádosti o registraci látky v množství převyšujícím 1 000 tun.

4 Dne 20. února 2012 vyzvala ECHA žalobkyni, aby za účelem ověření prohlášení, jímž se označila za malý podnik, předložila některé dokumenty.

5 Po výměně dokumentů a e-mailů přijala ECHA dne 17. května 2013 rozhodnutí SME(2013) 1328. V tomto rozhodnutí měla ECHA za to, že jí nebyly předloženy důkazy nutné k tomu, aby mohla dospět k závěru, že žalobkyně je malým podnikem, a že podle čl. 4 odst. 1 rozhodnutí MB/D/29/2010 bude žalobkyně muset uhradit poplatek vztahující se na velké podniky. Za těchto okolností informovala ECHA žalobkyni, že jí zašle fakturu k zaplacení rozdílu mezi poplatkem, který byl zaplacen původně, a poplatkem v konečné výši, a fakturu na částku 19 900 eur k zaplacení administrativního poplatku.

6 K provedení rozhodnutí SME(2013) 1328 zaslala ECHA žalobkyni dne 21. května 2003 fakturu č. 10040807 na částku 13 950 eur, fakturu č. 10040817 na částku 13 950 eur a fakturu č. 10040824 na částku 19 900 eur.

7 Dne 23. května 2013 zaslala ECHA žalobkyni e-mail v odpověď na e-mail doručený dne 21. května 2013. Tento e-mail měl žalobkyni poskytnout informace ohledně rozhodnutí SME(2013) 1328.

8 Dne 24. července 2013 zaslala ECHA žalobkyni dopis v odpověď na e-mail doručený dne 10. července 2013. Tento dopis obsahoval informace určené žalobkyni a týkal se rozhodnutí SME(2013) 1328.

Řízení a návrhová žádání účastnic řízení

9 Návrhem došlým kanceláři Tribunálu dne 25. července 2013 podala žalobkyně projednávanou žalobu.

10 Samostatným podáním došlým kanceláři Tribunálu dne 10. října 2013 vznesla Evropská komise za podmínek stanovených v čl. 114 odst. 1 jednacího řádu Tribunálu ze dne 2. května 1991 námitku nepřípustnosti, a to zejména v rozsahu, v němž projednávaná žaloba směřuje proti ní.

11 Dne 3. prosince 2013 předložila žalobkyně k této námitce nepřípustnosti vyjádření.

12 Dne 8. ledna 2015 byly v rámci organizačních procesních opatření podle článku 64 jednacího řádu ze dne 2. května 1991 účastnice řízení vyzvány, aby předložily vyjádření ohledně případné relevance rozsudku ze dne 2. října 2014, Spraylat v. ECHA (T-177/12, EU:T:2014:849), pro projednávaný spor a aby odpověděly na jednu otázku. Účastnice řízení této výzvě ve stanovené lhůtě vyhověly.

13 Dne 16. července a 15. září 2015 položil Tribunál v rámci organizačních procesních opatření podle článku 89 svého jednacího řádu účastnicím řízení písemné otázky a vyzval je, aby na ně písemně odpověděly. Účastnice řízení této výzvě ve stanovené lhůtě vyhověly.

14 Na základě návrhu zprávy soudce zpravodaje se Tribunál (šestý senát) rozhodl zahájit ústní části řízení.

15 Řeči účastnic řízení a jejich odpovědi na ústní otázky položené Tribunálem byly vyslechnuty na jednání konaném dne 12. listopadu 2015.

16 Žalobkyně navrhuje, aby Tribunál:

— zrušil následující akty jako celek nebo v částech, o nichž shledá, že musí být zrušeny s ohledem na imperativy spravedlnosti a v zájmu žalobkyně:

  — rozhodnutí SME(2013) 1328 a jeho přílohy;

  — faktury č. 10040807, 10040817 a 10040824;

  — e-mail ECHA ze dne 23. května 2013;

  — rozhodnutí MB/D/29/2010 a MB/21/2012/D;

a popřípadě:

  — nařízení č. 340/2008 v části, která obsahuje informace o podnicích propojených s žalobkyní při určování její velikosti pro účely uplatnění sníženého poplatku a plateb;

  — prováděcí nařízení Komise (EU) č. 254/2013 ze dne 20. března 2013, kterým se mění nařízení č. 340/2008 (Úř. věst. 2013, L 79, s. 7);

  — dopis ECHA žalobkyni ze dne 24. července 2013;

jakož i všechny další související akty, ať dřívější nebo následné, poškozující zájem žalobkyně;

— následně uložil ECHA povinnost k vrácení částek, které byly od žalobkyně neoprávněně vybrány (jak jsou uvedeny ve fakturách č. 10040807, 10040817 a 10040824), spolu se zákonnými úroky a po přehodnocení, a to ode dne, kdy žalobkyně provedla platby ve prospěch ECHA, až do úplného splacení dlužných částek;

— nebo, kumulativně nebo alternativně, uložil ECHA povinnost, aby žalobkyni nahradila způsobenou újmu ve výši odpovídající výše uvedeným a od žalobkyně neoprávněně vybraným částkám spolu se zákonnými úroky a po přehodnocení, a to ode dne, kdy žalobkyně provedla platby ve prospěch ECHA, až do úplného splacení dlužných částek.

17 ECHA navrhuje, aby Tribunál:

— prohlásil žalobu za nepřípustnou v rozsahu, v němž zní na zrušení faktur č. 10040807, 10040817 a 10040824, nařízení č. 340/2008, dopisu ECHA žalobkyni ze dne 24. července 2013 a všech dalších souvisejících aktů, ať dřívějších nebo následných, v rozsahu, v němž ohrožují zájmy žalobkyně;

— zamítl žalobu jako celek a potvrdil legalitu aktů, které žalobkyně napadla;

— uložil žalobkyni náhradu nákladů řízení.

18 Komise navrhuje, aby Tribunál:

— odmítl žalobu podanou proti ní jako nepřípustnou;

— uložil žalobkyni náhradu nákladů řízení.

Právní otázky

1. *K přípustnosti žaloby v rozsahu, v němž je podána proti Komisi*

19 Komise uvádí, že se žalobkyně ve své žalobě zřejmě domáhá zrušení dvou nařizovacích právních aktů, a to nařízení č. 340/2008 a prováděcího nařízení č. 254/2013. Komise přitom zaprvé tvrdí, že žalobkyně není uvedenými nařízeními osobně dotčena ve smyslu čl. 263 čtvrtého pododstavce SFEU. Nařízení č. 340/2008 i prováděcí nařízení č. 253/2013 kromě toho vyžadují přijetí prováděcích opatření, jako jsou ta, která byla přijata ECHA a která jsou v rámci nyní projednávané žaloby zpochybněna. Žalobkyně tedy není tedy legitimována k tomu, aby mohla obě tato nařízení napadat žalobou na neplatnost. Zadruhé Komise uvádí, že žaloba není v souladu s podmínkou zakotvenou v čl. 44 odst. 1 písm. c) jednacího řádu ze dne 2. května 1991, který stanoví, že žaloba musí obsahovat „předmět sporu a stručný popis žalobních důvodů“. V tomto ohledu Komise uvádí, že ač se žalobkyně zdánlivě domáhá zrušení nařízení č. 340/2008 a prováděcího nařízení č. 254/2013, neuvádí v rámci žalobních důvodů na podporu žaloby, z jakých příčin mají být tato nařízení neplatná. Žalobkyně navíc ani přesně neuvádí, jakou část uvedených nařízení navrhuje zrušit. Jediným ustanovením, o které může z pohledu písemností žalobkyně případně jít, je článek 12 nařízení č. 340/2008, který se vztahuje na propojené podniky a kritéria pro uplatnění snížení ve prospěch MSP. Komise však neshledává, která část tohoto ustanovení by měla být protiprávní, a především ani z jaké příčiny. Komise tak není s to pochopit, o jaké skutkové a právní okolnosti se návrh na zrušení neupřesněné části výše uvedených nařízení opírá. Komise zatřetí vyjadřuje názor, že jelikož žalobu podle článku 263 SFEU je třeba podat ve lhůtě dvou měsíců od zveřejnění aktu, je žaloba v každém případě promlčená.

20 Žalobkyně uvádí, že námitka nepřípustnosti vznesená Komisí se vztahuje jen k části její žaloby, a to k té, která se týká nařízení č. 340/2008 a prováděcího nařízení č. 254/2013. Žalobkyně v tomto ohledu tvrdí, že článek 263 SFEU nesporně umožňuje podání žaloby proti nařizovacím aktům. V důsledku toho a preventivně, a to i ve smyslu článku 277 SFEU, se žalobkyně rozhodla napadnout také výše uvedená nařízení. Tato možnost byla uznána rozsudkem ze dne 6. března 1979, Simmenthal v. Komise (92/78, EU:C:1979:53). Článek 263 SFEU možnosti osob, které hodlají napadnout akty s obecnou působností přijaté evropskými orgány, ještě dále rozšířil. Kdyby fyzické a právnické osoby nemohly napadat nařizovací akty, a to bez ohledu na uplynutí dvouměsíční lhůty od jejich zveřejnění, současně s opatřeními, jimiž se tyto nařizovací akty provádějí, existovala by v právu Evropské unie nepřijatelná mezera. Žalobkyně doplňuje, že zvažovala i možnost, že i když budou rozhodnutí ECHA v souladu s ustanoveními uvedených nařízení, budou v tom případě tato nařízení v rozporu se Smlouvami a ustálenými zásadami plynoucími z judikatury. Jednání Komise lze v takovém případě kritizovat v rozsahu, v němž tolerovala, aby ECHA vykonávala posuzovací pravomoci nad rámec pravomocí, které jí jsou svěřeny a jsou svěřitelné. S ohledem na tyto okolnosti musí Tribunál začít ověřením, zda jsou individuální rozhodnutí, která žalobkyně napadá, jako taková neplatná z důvodů, které jsou uvedeny v žalobě. Kdyby Tribunál nedospěl k závěru o takové neplatnosti, měl by ověřit rovněž to, zda se Komise nedopustila porušení svých dohledových povinností stran toho, jak ECHA dotčená nařízení uplatňuje.

21 Předně je třeba připomenout, že podle čl. 21 prvního pododstavce statutu Soudního dvora Evropské unie, který se na řízení před Tribunálem použije na základě čl. 53 prvního pododstavce tohoto statutu a čl. 44 odst. 1 písm. c) jednacího řádu ze dne 2. května 1991, musí každá žaloba uvádět předmět sporu a stručný popis žalobních důvodů.

22 Podle ustálené judikatury musí být tyto údaje dostatečně jasné a přesné, aby umožnily žalovanému připravit vlastní obhajobu a Tribunálu o žalobě rozhodnout, a to případně i bez dalších podpůrných informací. Za účelem zajištění právní jistoty a řádného výkonu spravedlnosti je podmínkou přípustnosti žaloby to, aby hlavní skutkové a právní okolnosti, na kterých je založena, vyplývaly, přinejmenším stručně, ale uceleně a srozumitelně, z textu samotné žaloby (viz rozsudek ze dne 20. května 2009, VIP Car Solutions v. Parlament, T-89/07, EU:T:2009:163, bod 96 a citovaná judikatura; v tomto smyslu viz rovněž usnesení ze dne 25. listopadu 2003, IAMA Consulting v. Komise, T-85/01, EU:T:2003:309, bod 58 a citovaná judikatura, a ze dne 20. ledna 2012, Groupe Partouche v. Komise, T-315/10, nezveřejněné, EU:T:2012:21, bod 19).

23 Kromě toho v případě, že žalobkyně na podporu některého ze svých návrhových žádání neuvádí žádný žalobní důvod, není splněna podmínka stanovená v čl. 44 odst. 1 písm. c) jednacího řádu ze dne 2. května 1991, podle níž musejí být žalobní důvody stručně popsány (rozsudky ze dne 12. dubna 2013, Koda v. Komise, T-425/08, nezveřejněný, EU:T:2013:183, bod 71, a ze dne 16. září 2013, Dornbracht v. Komise, T-386/10, EU:T:2013:450, bod 44).

24 Konečně volba právního základu žaloby je věcí žalobce a unijnímu soudu nepřísluší, aby sám volil nejvhodnější právní základ (rozsudek ze dne 15. března 2005, Španělsko v. Eurojust, C-160/03, EU:C:2005:168, bod 35, a usnesení ze dne 26. února 2007, Evropaïki Dynamiki v. Komise, T-205/05, nezveřejněné, EU:T:2007:59, bod 38).

25 Ve světle výše uvedených úvah je tedy třeba zkoumat, zda žaloba obsahuje vymezení předmětu sporu a stručný popis uplatňovaných žalobních důvodů, aby to odpovídalo požadavkům jasnosti a přesnosti vyžadovaným článkem 44 odst. 1 písm. c) jednacího řádu ze dne 2. května 1991.

26 Zaprvé, jak je patrné z úvodní části žaloby, podala žalobkyně k Tribunálu „[ž]alobu na neplatnost na základě článku 263 SFEU“.

27 Zadruhé úvodní část uvádí sedm aktů, které přijala buď Komise, nebo ECHA. Jedinými akty přijatými Komisí jsou nařízení č. 340/2008 a prováděcí nařízení č. 254/2013.

28 Zatřetí se žalobkyní podaná žaloba opírá o čtyři žalobní důvody. První důvod je nadepsán takto: „Pokud jde zvláště o: rozhodnutí ECHA č. SME(2013) 1328 ze dne 17. května 2013, potvrzené naposledy opatřením ECHA ze dne 24. července 2013, označeným SME(2013) 2950; faktury ECHA č. 10040807 ze dne 21. května 2013, č. 10040817 ze dne 21. května 2013 a č. 10040824 ze dne 21. května 2013, a dále pokud jde zejména o sdělení ECHA [prostřednictvím e-mailu] ze dne 23. května 2013: neplatnost z důvodu nedostatku/zneužití pravomoci a překročení pravomoci ze strany ECHA při přijímání rozhodnutí ECHA č. SME(2013) 1328 ze dne 17. května 2013.“ Druhý žalobní důvod zní takto: „Pokud jde zvláště o rozhodnutí ECHA č. SME(2013) 1328 ze dne 17. května 2013, potvrzené naposledy rozhodnutím ECHA ze dne 24. července 2013, označeným č. SME(2013) 2950; faktury ECHA č. 10040807 ze dne 21. května 2013, č. 10040817 ze dne 21. května 2013 a č. 10040824 ze dne 21. května 2013, a dále pokud jde zejména o sdělení ECHA [prostřednictvím e-mailu] ze dne 23. května 2013: neplatnost z důvodu nesprávného a vadného uplatnění kritérií pro určení velikosti MSP obsažených v doporučení Komise (2003/361/ES), porušení zásady proporcionality.“ Třetí žalobní důvod zní takto: „Pokud jde zvláště o rozhodnutí ECHA č. SME(2013) 1328 ze dne 17. května 2013, potvrzené naposledy opatřením ECHA ze dne 24. července 2013, označeným č. SME(2013) 2950; faktury ECHA č. 10040807 ze dne 21. května 2013 a č. 10040824 ze dne 21. května 2013, a dále zejména sdělení ECHA [prostřednictvím e-mailu] ze dne 23. května 2013: neplatnost pro nedostatek a zneužití pravomoci ze strany výkonného ředitele s ohledem na podepsání rozhodnutí ECHA č. SME(2013) 1328 ze dne 17. května 2013.“ Čtvrtý žalobní důvod je nadepsán takto: „Pokud jde zvláště o rozhodnutí MB/D/29/2010 a rozhodnutí MB/21/2012/D: neplatnost pro překročení, nedostatek a zneužití pravomoci ze strany ECHA při přijímání uvedených rozhodnutí a dále […] porušení zásady svěření podle článku 5 SEU tím, že ECHA přijala rozhodnutí MB/D/29/2010 a rozhodnutí MB/21/2012/D, jejichž výše je uvedená ve fakturách ECHA č. 10040824 ze dne 21. května 2013.“

29 Začtvrté v rámci svých návrhových žádání se žalobkyně domáhá zejména toho, aby Tribunál „zrušil akty napadené a uvedené v úvodu“. Ostatní žalobní důvody znějí na vrácení finančních částek nebo na náhradu újmy ze strany ECHA.

30 Z výše uvedeného plyne, že žaloba obsahuje vymezení předmětu sporu, jímž je návrh na zrušení sedmi napadených aktů, návrh na vrácení finančních částek a dále návrh na náhradu újmy, a dále též žalobní důvody.

31 Avšak v rozsahu, v němž je tato žaloba podána proti Komisi, zjevně postrádá jasnost a přesnost.

32 Zaprvé je třeba uvést, že žalobkyně se ve svých vyjádřeních k námitce nepřípustnosti patrně snaží podsunout, že projednávaná žaloba je podána proti Komisi, jelikož tento orgán přijal nařízení č. 340/2008 a prováděcí nařízení č. 254/2013.

33 V tomto ohledu je třeba zdůraznit, že nařízení č. 340/2008 je mezi napadenými akty uvedeno bez dalšího upřesnění pouze v té své části, „která zahrnuje informace o podnicích propojených se žadatelem při určování jeho velikosti pro účely uplatnění snížených poplatků a plateb.“ Pokud jde o prováděcí nařízení č. 254/2013, není uvedeno žádné konkrétní ustanovení.

34 Názvy žalobních důvodů, kterých se žalobkyně dovolává na podporu své žaloby, mimoto neodkazují ani na Komisi ani na nařízení č. 340/2008 ani na prováděcí nařízení č. 254/2013.

35 V popisu žalobních důvodů uplatňovaných na podporu žaloby není kromě toho upřesněno, v jakém rozsahu mají být nařízení č. 340/2008 a prováděcí nařízení č. 254/2013 stižena neplatností. Tyto žalobní důvody nadto Komisi nepřičítají ani jakékoli protiprávní jednání.

36 Žalobkyně přesněji v rámci svého prvního žalobního důvodu, jak je uveden v žalobě, tvrdí, že ECHA nepřísluší „stanovovat nebo určovat dodatečná kritéria pro posuzování toho, zda mají žádající společnosti povahu MSP“ a že „ECHA, zneužívajíc toho, že na ni Komise delegovala úkoly, tak definovala svoje vlastní, protiprávní pojetí MSP, které je nadměrně restriktivní.“ V rámci tohoto

žalobního důvodu není Komisi ani aktům, které Komise přijala, přičítána jakákoli protiprávnost. V rámci svého druhého žalobního důvodu má žalobkyně za to, že ECHA v projednávaném případě protiprávně a vadně uplatnila doporučení 2003/361, aniž by vůči Komisi nebo Komisí přijatým aktům vznášela jakoukoli výtku. V rámci svého třetího žalobního důvodu, který souvisí s žalobním důvodem prvním, žalobkyně tvrdí, že výkonný ředitel ECHA nemohl přijmout rozhodnutí ohledně velikosti registrovaných podniků. A konečně v rámci svého čtvrtého žalobního důvodu, který odkazuje zejména na nedostatek pravomoci ECHA při přijímání rozhodnutí MB/D/29/2010 a rozhodnutí MB/21/2012/D, žalobkyně uvádí toliko to, že nařízení č. 340/2008 a prováděcí nařízení č. 254/2013 „neobsahují žádné konkrétní ustanovení o tomto [administrativním] poplatku či přinejmenším o jeho uplatňování“. Žalobkyně doplňuje, že pokud jde o stanovení výše administrativního poplatku, nepodaří-li se fyzické nebo právnické osobě, prokázat, že má nárok na snížení nebo prominutí poplatku pro MSP, „přísluší tento úkol Komisi, která se jej – ostatně – v současnosti vzdala“. V rámci tohoto žalobního důvodu není Komisi ani aktům, které Komise přijala, přičítána jakákoli protiprávnost.

37 Žalobkyně tedy nutí Komisi i Tribunál k tomu, aby se jen dohadovaly o tom, z jaké přesné argumentace a úvah, faktických i právních, mohly vycházet její návrhy na zrušení nařízení č. 340/2008 a prováděcího nařízení č. 254/2013. Cílem čl. 44 odst. 1 jednacího řádu ze dne 2. května 1991 přitom je právě zabránit zejména takové situaci, která je zdrojem právní nejistoty a je neslučitelná s řádným výkonem spravedlnosti (v tomto smyslu viz usnesení ze dne 19. května 2008, TF1 v. Komise, T-144/04, EU:T:2008:155, bod 57).

38 Ať je tomu jakkoli, za předpokladu, že by žalobní důvody, kterých se žalobkyně dovolává, bylo možné s návrhem na zrušení nařízení č. 340/2008 a prováděcího nařízení č. 254/2013 spojit, a tím vyhovět čl. 44 odst. 1 jednacího řádu ze dne 2. května 1991, stačí konstatovat, že žaloba na neplatnost by byla v tomto ohledu z hlediska ustanovení čl. 263 čtvrtého pododstavce SFEU zjevně nepřípustná, jak oprávněně tvrdí Komise. Nařízení č. 340/2008 a prováděcí nařízení č. 254/2008, jejichž adresátem žalobkyně není, žalobkyni totiž zaprvé nezasahují z důvodu určitých vlastností, které jsou pro ni specifické, nebo faktické situace, která ji vymezuje vzhledem ke všem ostatním osobám, a tím ji individualizuje způsobem obdobným tomu, jakým by byl individualizován adresát rozhodnutí (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 3. října 2013, Inuit Tapiriit Kanatami a další v. Parlament a Rada, C-583/11 P, EU:C:2013:625, bod 72 a citovaná judikatura). Nařízení č. 340/200 a prováděcí nařízení č. 254/2013 zadruhé vyžadují přijetí prováděcích opatření, a to zejména aktů přijímaných ECHA, které jsou žalobkyní v nyní projednávané věci zpochybněny.

39 Argumenty vznášené žalobkyní ve stadiu vyjádření k námitce nepřípustnosti, podle nichž se „rozhodla“ napadnout nařízení č. 340/2008 a prováděcí nařízení č. 254/2013, „a to i ve smyslu článku 277 SFEU“, nemohou tento závěr změnit.

40 Za předpokladu, že by návrh žalobkyně směřující ke zrušení nařízení č. 340/2008 a prováděcího nařízení č. 254/2013 bylo možné vykládat tak, že fakticky směřuje k tomu, aby byla uvedená nařízení prohlášena za nepoužitelná, je třeba připomenout, že možnost dovolávat se nepoužitelnosti aktu s obecnou působností podle článku 277 SFEU není samostatným žalobním oprávněním a lze ji uplatnit pouze incidenčně (viz usnesení ze dne 8. července 1999, Area Cova a další v. Rada, T-194/95, EU:T:1999:141, bod 78 a citovaná judikatura). Pouhé vznesení námitky protiprávnosti ve vztahu k právní úpravě přijaté Komisí proto samo o sobě neumožňuje, aby mohl být tento orgán žalován před Tribunálem. Jakýkoli jiný výklad by znamenal zpochybnění skutečnosti, že možnost dovolávat se nepoužitelnosti aktu s obecnou působností na základě článku 277 SFEU není samostatným žalobním oprávněním.

41 Mimoto a nadto z žaloby neplyne, že by se žalobkyně na základě článku 277 SFEU dovolávala námitky protiprávnosti ve vztahu k nařízení č. 340/2008 a prováděcímu nařízení č. 254/2013. V tomto ohledu je třeba připomenout, že rámec sporu je vymezen návrhem na zahájení řízení a že námitka protiprávnosti je v pozdějším stadiu řízení nepřípustná (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 27. září 2005, Common Market Fertilizers v. Komise, T-134/03 a T-135/03, EU:T:2005:339, bod 51 a citovaná judikatura).

V projednávané věci přitom z žaloby plyne, že žalobkyně podala žalobu na základě článku 263 SFEU, když navrhla, aby Tribunál „zrušil akty napadené a uvedené v úvodu“, a to včetně nařízení č. 340/2008 a prováděcího nařízení č. 254/2013. Článek 277 SFEU není zahrnut mezi ustanovení, která jsou v návrhu vznášena na podporu žaloby, což žalobkyně při jednání uznala. Kromě toho žádná okolnost nepotvrdila tezi žalobkyně, že se ve stadiu žaloby ve vztahu k oběma těmto nařízením dovolávala námitky protiprávnosti. Jak to bylo uvedeno výše, popis žalobních důvodů na podporu žaloby, obsažený v návrhu, zejména neupřesňuje, v jakém rozsahu mají být nařízení č. 340/2008 a prováděcí nařízení č. 254/2013 stižena protiprávností. Mimoto námitka protiprávnosti, které se žalobkyně dovolala ve stadiu vyjádření k námitce nepřípustnosti, se neopírá o žádnou právní nebo skutkovou okolnost, která by vyšla najevo až v průběhu řízení.

42 Kromě toho, aby mohlo být rozhodnuto o tom, zda se žalobkyně může na podporu žaloby proti individuálnímu aktu dovolávat protiprávnosti aktu s obecnou působností, je třeba zejména zjistit, zda se žalobkyně proti uvedenému aktu dovolává některého ze čtyř důvodů neplatnosti uvedených v čl. 263 druhém pododstavci SFEU (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 11. prosince 2012, Sina Bank v. Rada, T-15/11, EU:T:2012:661, bod 46 a citovaná judikatura). Při pohledu na písemnosti žalobkyně přitom nelze určit, jaké žalobní důvody nebo výtky vycházející z čl. 263 druhého pododstavce SFEU jsou konkrétně vznášeny na podporu námitek protiprávnosti vznášených proti nařízení č. 340/2008 a prováděcímu nařízení č. 254/2013.

43 Proto je navíc třeba mít za to, že námitka protiprávnosti nařízení č. 340/2008 a prováděcího nařízení č. 254/2013 vznesená žalobkyní ve stadiu vyjádření k námitce nepřípustnosti je nepřípustná.

44 Zadruhé i za předpokladu, že by žaloba v rozsahu, v němž směřuje ke zrušení rozhodnutí MB/D/29/2010 a MB/21/2012/D, byla proti Komisi směřována platně, protože uvedená rozhodnutí mohla být na základě čl. 11 odst. 5 nařízení č. 340/2008 přijata pouze po obdržení „kladného stanoviska“ Komise, byla by zjevně nepřípustná, jak oprávněně tvrdila Komise ve své odpovědi na organizační procesní opatření ze dne 16. července 2015 (bod 13 výše). Vedle skutečnosti, že žaloba není v tomto ohledu ve smyslu čl. 44 odst. 1 jednacího řádu ze dne 2. května 1991 zjevně jasná a přesná, nic neumožňuje závěr, že by žalobkyně byla uvedenými rozhodnutími osobně dotčena. Dále i za předpokladu, že by tato rozhodnutí bylo možné kvalifikovat jako nařizovací akty ve smyslu čl. 263 čtvrtého pododstavce SFEU, vyžadují přijetí prováděcích opatření, jak prokazuje přijetí rozhodnutí SME(2013) 1328. Mimoto protože rozhodnutí MB/D/29/2010 bylo přijato dne 12. listopadu 2010 a rozhodnutí MB/21/2012/D dne 12. února 2013 a žalobkyně se o nich dozvěděla nejpozději dne 26. února 2013 z dopisu, který zaslala ECHA, byla žaloba došlá dne 25. července 2013 podána opožděně. Konečně je třeba odmítnout argumenty žalobkyně vznesené v její odpovědi na organizační procesní opatření ze dne 16. července 2015 (bod 13 výše), že Tribunál nemohl vznést otázku přípustnosti žaloby, pokud směřovala ke zrušení rozhodnutí MB/D/29/2010 a MB/21/2012/D, bez návrhu. Protože podmínky přípustnosti žaloby mají povahu nepominutelné podmínky řízení, musí je Tribunál zkoumat i bez návrhu a kontrola z jeho strany se v tomto ohledu neomezuje jen na námitky nepřípustnosti vznesené účastníky (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 9. září 2015, SV Capital v. ABE, T-660/14, EU:T:2015:608, body 45 a 50).

45 Kromě toho i za předpokladu, že žalobkyně svým čtvrtým žalobním důvodem mínila vznést námitku protiprávnosti ve vztahu k rozhodnutím MB/D/29/2010 a MB/21/2012/D, nemůže taková okolnost odůvodnit podání žaloby na neplatnost podle článku 263 SFEU proti Komisi, ani umožnit závěr, že tento orgán je povinen se před Tribunálem v tomto rámci hájit (viz výše, bod 40 a citovaná judikatura).

46 S ohledem na všechny tyto skutečnosti je třeba mít za to, že žaloba je v rozsahu, v němž směřuje proti Komisi, nepřípustná.

2. *K přípustnosti některých návrhových žádání v žalobě na neplatnost podané proti ECHA*

47 ECHA zaprvé tvrdí, že žaloba je nepřípustná v rozsahu, v němž směřuje ke zrušení faktur č. 10040807, č. 10040817 a č. 10040824, jelikož uvedené faktury nejsou napadnutelnými rozhodnutími. Tyto faktury nevyvolávají právní účinky, jež by byly odlišitelné od právních účinků rozhodnutí SME(2013) 1328. Nemění právní postavení žalobkyně, poněvadž se jimi rozhodnutí SME(2013) 1328 pouze provádí.

48 ECHA má zadruhé za to, že žaloba je nepřípustná v rozsahu, v němž směřuje ke zrušení jejího dopisu ze dne 24. července 2013. V tomto dopisu ECHA pouze odpovídala na argumenty vznesené žalobkyní, aniž by tím měnila její právní postavení. Ve své odpovědi na organizační procesní opatření ze dne 15. září 2015 (viz bod 13 výše) ECHA uvádí, že totéž platí pro její e-mail ze dne 23. května 2013. Žaloba je tedy nepřípustná rovněž v tomto ohledu.

49 Zatřetí je žaloba podle ECHA nepřípustná v rozsahu, v němž směřuje ke zrušení nařízení č. 340/2008 a všech dalších souvisejících aktů, ať dřívějších nebo následných, neboť takové akty ohrožují zájmy žalobkyně. ECHA v tomto ohledu tvrdí, že žaloba dostatečně jasně neupřesňuje žalobní důvody, ze kterých vychází, ani předmět sporu.

50 Žalobkyně tvrdí, že faktury č. 10040807, č. 10040817 a č. 10040824 i dopis ECHA ze dne 24. července 2013 vyvolávají ve vztahu k ní právní účinky, a tedy mohou být předmětem žaloby na základě článku 263 SFEU. Jelikož přípustnost návrhových žádání týkajících se aktů uvedených v úvodu žaloby není zpochybňována, není kromě toho přípustnost žaloby proti třem výše uvedeným fakturám a dopisu ECHA ze dne 24. července 2013 relevantní, poněvadž tyto akty by musely být každopádně prohlášeny za neplatné, byla-li by připuštěna žaloba na neplatnost. Mimoto pokud jde o e-mail ECHA ze dne 23. května 2013, žalobkyně ve své odpovědi na organizační procesní opatření ze dne 15. září 2015 (viz bod 13 výše) tvrdí, že z tohoto e-mailu se mohla seznámit s důvody, proč jí ECHA upřela postavení MSP.

51 V rozsahu, v němž se žaloba týká nařízení č. 340/2008, žalobkyně ve své replice uvádí, že má řádnou oporu. Prostřednictvím své žaloby napadla žalobkyně podpůrně i uvedené nařízení, které je základem aktů, které jsou napadeny primárně. Jednací řád nezavazuje žalobce, aby u každého napadeného aktu opakoval veškeré žalobní důvody, kterých se na podporu žaloby dovolává.

52 Je třeba připomenout, že podle ustálené judikatury mohou být akty, které mohou být předmětem žaloby na neplatnost ve smyslu článku 263 SFEU, pouze opatření s právně závaznými účinky, jimiž mohou být dotčeny zájmy žalobce tím, že podstatným způsobem mění jeho právní postavení (rozsudek ze dne 11. listopadu 1981, IBM v. Komise, 60/81, EU:C:1981:264, bod 9; usnesení ze dne 4. října 1991, Bosman v. Komise, C-117/91, EU:C:1991:382, bod 13, a rozsudek ze dne 15. ledna 2003, Philip Morris International v. Komise, T-377/00, T-379/00, T-380/00, T-260/01 a T-272/01, EU:T:2003:6, bod 77).

53 Při posuzování, zda může být opatření předmětem žaloby, je třeba vycházet z obsahu opatření, jehož zrušení je navrhováno, a forma, ve které byl přijat, je v tomto ohledu v zásadě nerozhodná (rozsudky ze dne 11. listopadu 1981, IBM v. Komise, 60/81, EU:C:1981:264, bod 9; ze dne 28. listopadu 1991, Lucembursko v. Parlament, C-213/88 a C-39/89, EU:C:1991:449, bod 15, a ze dne 24. března 1994, Air France v. Komise, T-3/93, EU:T:1994:36, body 43 a 57).

54 Kromě toho rozhodnutí, jímž se pouze potvrzuje předchozí rozhodnutí, není napadnutelným aktem, takže žaloba směřující proti takovému rozhodnutí je nepřípustná (rozsudky ze dne 25. října 1977, Metro SB-Großmärkte v. Komise, 26/76, EU:C:1977:167, bod 4, a ze dne 5. května 1998, Spojené království v. Komise, C-180/96, EU:C:1998:192, body 27 a 28; viz rovněž usnesení ze dne 10. června 1998, Cementir v. Komise, T-116/95, EU:T:1998:120, bod 19 a citovaná judikatura).

55 Pokud jde o pojem „potvrzující akt“, z judikatury plyne, že určitý akt se považuje za akt, jímž se pouze potvrzuje dřívější rozhodnutí, pokud neobsahuje žádnou novou skutečnost oproti dřívějšímu rozhodnutí a nepředcházelo mu přezkoumání situace adresáta tohoto rozhodnutí (rozsudek ze dne 7. února 2001, Inpesca v. Komise, T-186/98, EU:T:2001:42, bod 44, a usnesení ze dne 29. dubna 2004, SGL Carbon v. Komise, T-308/02, EU:T:2004:119, bod 51).

56 Pokud jde na prvním místě o přípustnost žaloby v rozsahu, v němž směřuje ke zrušení faktur č. 10040807, č. 10040817 a č. 10040824, je třeba uvést, že na rozdíl od okolností věci, ve které byl vydán rozsudek ze dne 2. října 2014, Spraylat v. ECHA (T-177/12, EU:T:2014:849), odkazuje se v rozhodnutí SME(2013) 1328 výslovně na rozhodnutí MB/D/29/2010 ve znění rozhodnutí MB/21/2012/D a upřesňuje se, že „ECHA vystaví […] fakturu na administrativní poplatek ve výši 19 000 eur.“ Uvádí se rovněž, že ECHA vystaví dodatečnou fakturu za předložení žádosti, která měla pokrýt rozdíl mezi původně zaplaceným poplatkem a poplatkem stanoveným nařízením č. 340/2008 pro velký podnik, a to v souladu s čl. 4 odst. 1 rozhodnutí MB/D/29/2010. Z toho plyne, že rozhodnutí SME(2013) 1328 obsahovalo podstatné prvky povinností žalobkyně ve vztahu k ECHA. Faktury č. 10040807, č. 10040817 a č. 10040824 mají tedy povahu aktů, jimiž se toto rozhodnutí provádí, a představují potvrzující akty ve smyslu judikatury citované v bodě 55 výše (*per analogiam* viz usnesení ze dne 30. června 2009, CPEM v. Komise, T-106/08, nezveřejněné, EU:T:2009:228, bod 32). Žaloba je proto v rozsahu, v němž směřuje ke zrušení faktur č. 10040807, č. 10040817 a č. 10040824, nepřípustná.

57 Pokud jde na druhém místě o přípustnost žaloby v rozsahu, v němž směřuje ke zrušení e-mailu ECHA ze dne 23. května 2013, stačí konstatovat, že tento e-mail měl být odpovědí na žádost o vyjasnění ohledně rozhodnutí SME(2013) 1328, kterou zaslala žalobkyně dne 21. května 2013, avšak neměl vyvolávat závazné právní účinky takové povahy, že by tím byly dotčeny zájmy žalobkyně tím, že by se zjevně měnilo její právní postavení. Tento e-mail zejména uváděl, že žalobkyně musí poskytnout údaje o podniku Calme Lux SA, a to na základě čl. 6 odst. 3 přílohy doporučení 2003/361, a že nebudou-li tyto údaje předány, není ECHA s to určit, že žalobkyně je skutečně MSP. E-mail ze dne 23. května 2013 tedy pouze opakoval to, co již bylo žalobkyni sděleno v průběhu správního řízení, které vedlo k vydání rozhodnutí SME(2013) 1328, a to zejména v dopise ze dne 26. února 2013 a e-mailech ze dne 14. května, 19. června, 4. července a 8. srpna 2012 a ze dne 4. března 2013. Žaloba je proto v rozsahu, v němž směřuje ke zrušení e-mailu ECHA ze dne 23. května 2013, nepřípustná.

58 Pokud jde na třetím místě o přípustnost žaloby v rozsahu, v němž směřuje ke zrušení dopisu ECHA ze dne 24. července 2013, stačí konstatovat, že tento dopis měl být odpovědí na žádost o vyjasnění ohledně rozhodnutí SME(2013) 1328 zaslanou žalobkyní dne 10. července 2013, avšak neměl vyvolávat závazné právní účinky takové povahy, že by tím byly dotčeny zájmy žalobkyně tím, že by se zjevně měnilo její právní postavení. Tento dopis zejména pouze připomínal relevantní právní rámec, odkazoval na rozhodnutí SME(2013) 1328 a upřesňoval žalobkyni, že veškeré její argumenty byly před přijetím uvedeného rozhodnutí řádně vzaty v úvahu. Žaloba je proto nepřípustná v rozsahu, v němž směřuje ke zrušení dopisu ECHA ze dne 24. července 2013.

59 Začtvrté, pokud jde o přípustnost žaloby v rozsahu, v němž směřuje ke zrušení „všech dalších souvisejících aktů, ať dřívějších nebo následných, poškozujících zájem žalobkyně“, je třeba připomenout, že podle čl. 21 prvního pododstavce statutu Soudního dvora Evropské unie, který se na řízení před Tribunálem použije na základě čl. 53 prvního pododstavce tohoto statutu, a čl. 44 odst. 1 písm. c) jednacího řádu ze dne 2. května 1991 musí každá žaloba obsahovat předmět sporu a stručný popis žalobních důvodů. V projednávané věci stačí konstatovat, že návrh žalobkyně není dostatečně přesný a neumožňuje Tribunálu, aby identifikoval akty, jejichž zrušení je navrhováno. Žaloba je proto nepřípustná v rozsahu, v němž směřuje ke zrušení „všech dalších souvisejících aktů, ať dřívějších nebo následných, poškozujících zájem žalobkyně“.

60 Konečně z týchž důvodů, jaké byly vyloženy v bodech 38 a 44 výše, je třeba mít za to, že žaloba na neplatnost je nepřípustná v rozsahu, v němž směřuje ke zrušení nařízení č. 340/2008, prováděcího nařízení č. 254/2013 a rozhodnutí MB/D/29/2010 a MB/21/2012/D. Mimoto pokud jde o žalobu na neplatnost nařízení č. 340/2008 a prováděcího nařízení č. 254/2013 a za předpokladu, že by žaloba směřovala proti ECHA, byla by zjevně nepřípustná, neboť žaloby musejí v zásadě směřovat proti původci napadeného aktu, tj. proti orgánu nebo subjektu Unie, od něhož rozhodnutí pochází (rozsudek ze dne 8. října 2008, Sogelma v. AER, T-411/06, EU:T:2008:419, bod 49). Konečně za předpokladu, že, pokud žalobkyně v replice uvádí, že nařízení č. 340/2008 a prováděcí nařízení č. 254/2013, která jsou „právním základem" aktů přijatých ECHA, napadla „podpůrně", vznáší ve skutečnosti ve vztahu k uvedeným nařízením námitku protiprávnosti, která ale musí být prohlášena za nepřípustnou z týchž důvodů, jaké jsou vyloženy v bodech 41 až 43 výše.

61 S ohledem na to, co bylo uvedeno výše, je třeba přezkum žaloby podané proti ECHA omezit na žalobu na zrušení rozhodnutí SME(2013) 1328.

3. *K věci samé*

62 Je třeba připomenout, že v rozhodnutí SME(2013) 1328 měla ECHA za to, že jí nebyly předloženy důkazy nutné k prokázání, že žalobkyně je malým podnikem, a že v souladu s čl. 4 odst. 1 rozhodnutí MB/D/29/2010 bude žalobkyně muset zaplatit poplatek vztahující se na velký podnik. Jak plyne ze skutečností zmíněných v diskusi, měla ECHA po přezkoumání řady dodatečných informací poskytnutých žalobkyní za to, že žalobkyni je třeba považovat za podnik propojený se dvěma podniky, a to s podnikem Saced SpA a Cogefin Srl, a za partnerský podnik dvou dalších podniků, a to podniku Premix SpA a Sicical SpA. ECHA kromě toho zjistila, že jeden podnik, podnik Calme Lux, musí být považován za podnik propojený s podnikem Sicical. V tomto kontextu ECHA po žalobkyni opakovaně požadovala, aby jí poskytla informace o podniku Calme Lux. ECHA tyto informace neobdržela.

63 Žalobkyně se na podporu své žaloby dovolává čtyř žalobních důvodů. První důvod vychází z nedostatku, zneužití a překročení pravomoci ze strany ECHA při přijímání rozhodnutí SME(2013) 1328. Druhý důvod se opírá o chybu při uplatnění doporučení 2003/361 a porušení zásady proporcionality. V rámci třetího důvodu se žalobkyně dovolává nedostatku a zneužití pravomoci ze strany výkonného ředitele ECHA. Čtvrtý důvod vychází z nedostatku, zneužití a překročení pravomoci ze strany ECHA při přijímání rozhodnutí MB/D/29/2010 a MB/21/2012/D.

K návrhovým žádáním na neplatnost

Úvodní poznámky k odůvodnění rozhodnutí SME(2013) 1328

64 V odpovědi na organizační procesní opatření ze dne 15. září 2013 (bod 13 výše) žalobkyně uvedla, že rozhodnutí SME(2013) 1328 „v podstatě postrádá odůvodnění". Žalobkyně zvláště upřesnila, že toto rozhodnutí obsahuje pouze seznam použitelné právní úpravy, korespondence mezi účastníky řízení a dokumentů zaslaných ECHA, jakož i výčet připojených dokumentů.

65 Žalobkyně zde vznáší nový žalobní důvod. Neexistence či nedostatek odůvodnění však spadá pod porušení podstatných formálních náležitostí ve smyslu článku 263 SFEU a představuje nepominutelný důvod, který může, nebo dokonce musí být unijním soudem uplatněn i bez návrhu (rozsudek Soudního dvora ze dne 2. prosince 2009, Komise v. Irsko a další, C-89/08 P, EU:C:2009:742, bod 34).

66 Podle ustálené judikatury musí být odůvodnění vyžadované článkem 296 SFEU na jedné straně přizpůsobeno povaze dotčeného aktu a musejí z něho jasně a jednoznačně vyplývat úvahy orgánu, jenž akt vydal, tak aby se zúčastněné osoby mohly seznámit s důvody, které vedly k přijetí opatření, a příslušný soud mohl vykonávat přezkum. Pokud jde zejména o odůvodnění individuálních

rozhodnutí, je cílem povinnosti uvést odůvodnění takových rozhodnutí, kromě umožnění soudního přezkumu, poskytnout dotyčné osobě dostatečné údaje pro zjištění, zda je rozhodnutí případně stiženo vadou umožňující zpochybnění jeho platnosti. Na straně druhé musí být požadavek odůvodnění posuzován v závislosti na okolnostech projednávaného případu, zejména v závislosti na obsahu dotčeného aktu, povaze dovolávaných důvodů a zájmu, který mohou mít osoby, jimž je akt určen, nebo jiné osoby, kterých se akt bezprostředně a osobně dotýká, na získání těchto vysvětlení. Nevyžaduje se, aby odůvodnění upřesňovalo všechny relevantní skutkové a právní okolnosti, jelikož otázka, zda odůvodnění aktu splňuje požadavky čl. 296 druhého pododstavce SFEU, musí být posuzována nejen s ohledem na jeho znění, ale také s ohledem na jeho kontext, jakož i s ohledem na všechna právní pravidla upravující dotčenou oblast (viz rozsudek ze dne 19. března 2015, Dole Food a Dole Fresh Fruit Europe v. Komise, C-286/13 P, EU:C:2015:184, body 93 a 94 a citovaná judikatura).

67 S ohledem na nařizovací ustanovení převzatá do rozhodnutí SME(2013) 1328 a výměnu komunikace a dokumentů mezi ECHA a žalobkyní, jak jsou připomenuty v rozhodnutí SME(2013) 1328, byla žalobkyně v projednávané věci naprosto s to pochopit, že rozhodnutí ECHA je odůvodněno tím, že nebyly předány příslušné údaje. ECHA na žalobkyni zejména opakovaně požadovala, aby jí poskytla informace o podniku Calme Lux, a to zejména s odkazem na čl. 6 odst. 3 přílohy doporučení 2003/361. Toto ustanovení se týká zohledňování údajů podniků propojených s partnerskými podniky daného podniku, což je i případ podniku Calme Lux, jak to při jednání uznala i žalobkyně. Proto je třeba mít za to, že rozhodnutí SME(2013) 1328 požadavkům článku 296 SFEU vyhovuje.

K prvnímu žalobnímu důvodu, vycházejícímu z nedostatku, zneužití a překročení pravomoci ze strany ECHA při přijímání rozhodnutí SME(2013) 1328

68 Žalobkyně uvádí, že podle čl. 20 odst. 2 nařízení č. 1907/2006 musí ECHA registraci zamítnout, je-li dokumentace poskytnutá podnikem žádajícím o registraci neúplná. Pravomoci ECHA mají podle ní, pokud jde o přezkum dokumentace a šetření vědeckých, technických nebo správních činností, povahu pravomocí poradních, prováděcích a správních. Dělba úkolů mezi Komisí a ECHA spočívá ve stanovování kritérií pro ověřování toho, zda mají podniky právní povahu MSP, takže ECHA nemůže k pravidlům a vodítkům pocházejícím od Komise podle svého uvážení přidávat pravidla a vodítka vlastní. ECHA tedy nemůže svému sekretariátu svěřit výlučnou pravomoc nezávisle rozhodovat v rámci žádostí o registraci o uplatňování doporučení 2003/361.

69 Žalobkyně kromě toho zdůrazňuje, že Komise zpětně odkazuje na pojem „MSP“, jak plyne z doporučení 2003/361, avšak ustanovení tohoto doporučení nezakotvila ani nezahrnula do aktu majícího závaznou a obecnou povahu. Prostý odkaz na doporučení 2003/361 každopádně prokazuje úmysl Komise přiznat snížení poplatku za registraci na širokém základě. V projednávané věci ECHA žalobkyni naopak uložila, aby poskytla doklady, pokud jde o významnou řadu údajů o činnostech svých a o činnostech třetích společností, a to to za dlouhou dobu. V tomto ohledu se ECHA rozhodla uplatnit dílčí kritéria převzatá do přílohy doporučení 2003/361 (zejména existenci vazby s jinou společností), aniž se jen omezila na uplatnění definice MSP vyplývající z uvedeného doporučení. Jediný odkaz na dílčí kritéria převzatá do přílohy doporučení 2003/361 se v nařízení č. 340/2008 podle ní přitom nachází v článku 12 uvedeného nařízení a týká se výlučně podniků usazených mimo Unii. ECHA tedy nařízení č. 340/2008 vyložila nesprávně. ECHA se proto dopustila zneužití pravomoci delegované Komisí, když pojem „MSP“ definovala sama, a to restriktivním způsobem. Tím, že ECHA na žalobkyni požadovala údaje, které pocházejí od třetí společnosti, s níž má žalobkyně partnerské vazby, a které žalobkyně nebyla s to předložit, nahradila ECHA a doplnila podle svého uvážení ke kritériím, která stanovila Komise, vlastní kritéria pro posuzování a řízení. Tím, že šla nad rámec prostého ověření úplnosti žádosti, překročila ECHA svou pravomoc. Jediným přijatelným vysvětlením jednání ECHA spočívajícího v tom, že na žalobkyni byla požadována významná řada dokumentů, bylo zneužití pravomoci, jehož smyslem bylo prokázat, že žalobkyně přes předložené důkazy v opačném smyslu nesplňuje kritéria stanovená doporučením 2003/361. V této souvislosti žalobkyně doplňuje, že ECHA ve vztahu k ní nejednala v dobré víře a nebyla jí odpovídajícím způsobem nápomocna

v průběhu řízení o registraci a ověřování. Výtky ve vztahu k žalobkyni formulovala ECHA podle žalobkyně teprve ve stadiu řízení před Tribunálem a současně do spisu dodala dokumenty, které si opatřila až po podání žaloby.

70 Mimoto v replice žalobkyně tvrdí, že ECHA svou obranu opírá o „implicitní“ pravomoc, která jí umožňuje ověřovat velikost podniků žádajících o registraci. Svěření pravomocí přitom musí vycházet z výslovného aktu. ECHA zaměňuje „požadování“ doplňujících informací za „posuzování“ těchto informací. Obrana ECHA je podle žalobkyně ostatně v rozporu s jejím dopisem ze dne 24. července 2013, v němž měla ECHA za to, že její pravomoc vyplývá přímo z doporučení 2003/361. Článek 59 nařízení Komise (ES, Euratom) č. 2343/2002 ze dne 23. prosince 2002 o rámcovém finančním nařízení pro subjekty uvedené v článku 185 nařízení Rady (ES, Euratom) č. 1605/2002, kterým se stanoví finanční nařízení o souhrnném rozpočtu Evropských společenství (Úř. věst. 2002, L 357, s. 72; Zvl. vyd. 01/04, s. 145), zavádí mimoto rozlišování mezi poplatky, které jsou jako celek stanoveny právními předpisy, a částkami, které mohou být stanoveny rozhodnutími správních rad organizací Unie. Delegace pravomocí ve finančních otázkách na ECHA je podle žalobkyně omezena na poplatky za služby poskytované na žádost zúčastněné strany, zakotvené v článku 11 nařízení č. 340/2008. Tato delegace se nevztahuje na administrativní poplatek zakotvený v článku 13 nařízení č. 340/2008, který sám o sobě spadá do působnosti čl. 74 odst. 1 a 3 nařízení č. 1907/2006 a musí být stanoven v nařízení Komise. Článek 13 odst. 4 nařízení č. 340/2008 neumožňuje ECHA výši administrativního poplatku stanovit. Mimoto Komise podle žalobkyně porušila povinnost dohledu, když tolerovala, aby si za situace, kdy chybí výslovné zmocnění v tomto smyslu, ECHA fakticky stanovila pravomoci.

71 ECHA s argumenty uváděnými žalobkyní nesouhlasí.

72 Je třeba uvést, že první žalobní důvod se v podstatě opírá o tři části. První část se týká pravomoci ECHA hodnotit velikost podniků žádajících o registraci. Druhá část klade důraz na překročení nebo dokonce zneužití pravomoci ze strany ECHA při uplatňování doporučení 2003/361. Třetí část se opírá o překročení, nebo dokonce zneužití pravomoci ze strany ECHA, pokud jde o informace požadované na žalobkyni.

– K první části prvního žalobního důvodu, vycházející v podstatě z nedostatku pravomoci ECHA k hodnocení velikosti podniků žádajících o registraci

73 V rámci první části prvního žalobního důvodu žalobkyně v podstatě tvrdí, že ECHA nemá pravomoc nutnou k hodnocení velikosti podniků žádajících o registraci při stanovování poplatku, který se na dotčenou registraci použije. Tato pravomoc je přenesena na Komisi po vzoru toho, co je stanoveno stran určování poplatků.

74 Žalobkynina premisa se přitom opírá o nesprávný výklad příslušných textů. Je třeba zdůraznit, že jedním z cílů sledovaných nařízením č. 1907/2006 je zajistit, aby ECHA mohla účinně řídit technické, vědecké a správní aspekty tohoto nařízení a hrát hlavní roli při jeho provádění, a to zejména přiznáním vysokých regulačních kapacit (body 15 a 95 odůvodnění nařízení č. 1907/2006). Na ECHA je zejména to, aby se v rámci úkolu plnit rozpočet, který jí je svěřen, ujistila, že jsou vybírány veškeré příjmy, které jí příslušejí a mezi nimiž figurují i poplatky placené podniky (články 96 a 97 nařízení č. 1907/2006). Mimoto z čl. 13 odst. 3 nařízení č. 340/2008 výslovně plyne, že ECHA „může vždy požadovat doklad prokazující, že jsou splněny podmínky pro snížení poplatku nebo platby nebo pro prominutí poplatku.“ Kromě toho podle čl. 13 odst. 4 nařízení č. 340/2008 je to ECHA, kdo vybírá poplatek nebo platbu v plné výši a dále administrativní poplatek, „[n]emůže-li fyzická nebo právnická osoba, která tvrdí, že má nárok na snížení nebo prominutí poplatku, svůj nárok na takové snížení nebo prominutí prokázat.“ Z toho plyne, že ECHA má pravomoc nutnou k ověřování, zda jsou splněny podmínky požadované k tomu, aby mohlo být podniku žádajícímu o registraci přiznáno snížení poplatků nebo plateb nebo prominutí poplatku.

75 Článek 20 odst. 2 nařízení č. 1907/2006, jehož se žalobkyně dovolává, není s to tento závěr změnit, neboť uvedený článek koresponduje s jiným cílem, totiž s cílem zajistit, aby byly žádosti o registraci podávané podniky žádajícími o registraci úplné. Toto ustanovení tedy nemůže zpochybnit pravomoc, kterou má ECHA za účelem ověřování, že jsou splněny podmínky požadované k tomu, aby mohlo být podniku žádajícímu o registraci přiznáno snížení poplatků nebo plateb nebo prominutí poplatku.

76 S ohledem na tyto skutečnosti je třeba první část prvního žalobního důvodu zamítnout jako neopodstatněnou.

– Ke druhé části prvního žalobního důvodu, vycházející v podstatě z překročení pravomoci nebo zneužití pravomoci při uplatňování doporučení 2003/361

77 V rámci druhé části prvního žalobního důvodu žalobkyně v podstatě tvrdí, že se ECHA měla omezit na uplatnění definice jednotlivých kategorií podniků převzaté do článku 2 doporučení 2003/361 a neuplatňovat další kritéria zmíněná v uvedené příloze, zejména ta, která jsou převzata do jeho článku 3 věnovaného „[d]ruh[ům] podniků, které jsou brány v potaz při výpočtu počtu zaměstnanců a finančních hodnot“. ECHA tedy na žalobkyni nemohla požadovat informace o některých partnerských nebo propojených podnicích.

78 Úvodem je třeba připomenout, že podle judikatury je určitý akt stižen vadou spočívající ve zneužití pravomoci pouze tehdy, pokud se na základě objektivních, relevantních a shodujících se nepřímých důkazů ukáže, že byl přijat za výlučným nebo přinejmenším rozhodujícím účelem dosáhnout jiných cílů, než jsou cíle uváděné, nebo vyhnout se postupu zvláště upravenému Smlouvou pro vyrovnání se s okolnostmi daného případu (viz rozsudek ze dne 10. března 2005, Španělsko v. Rada, C-342/03, EU:C:2005:151, bod 64).

79 V projednávané věci je třeba uvést, že jak nařízení č. 1907/2006 v článku 3, tak nařízení č. 340/2008 v bodě 9 odůvodnění a článku 2 odkazují za účelem definice MSP na doporučení 2003/361. V souladu s bodem 1 odůvodnění doporučení 2003/361 směřuje toto doporučení k zajištění toho, aby na úrovni Unie byla dodržována stejná definice MSP. Tato definice se podle článku 1 doporučení 2003/361 použije v politikách Unie.

80 Podle čl. 3 bodu 36 nařízení č. 1907/2006 jsou MSP zejména malé a střední podniky „vymezen[é] doporučením [2003/361]“. Podle článku 2 nařízení č. 340/2008 se malým podnikem rozumí rovněž „malý podnik ve smyslu doporučení [2003/361]“. Obdobný odkaz je použit v článku 2 nařízení č. 340/2008, pokud jde o definice mikropodniků a středních podniků. Příslušná právní úprava tedy pro účely definování toho, co se rozumí zejména „malým podnikem“, výslovně odkazuje na doporučení 2003/361. V rozporu s tvrzením žalobkyně nelze v zásadě vyloučit, že se ustanovení doporučení mohou uplatňovat prostřednictvím výslovného odkazu na jeho ustanovení obsaženého v nařízení s výhradou dodržování obecných právních zásad, a zejména zásady právní jistoty (*per analogiam* viz rozsudek ze dne 17. ledna 2008, Viamex Agrar Handel a ZVK, C-37/06 a C-58/06, EU:C:2008:18, bod 28). V projednávaném případu přitom žalobkyně neuvádí žádnou okolnost, která by umožňovala závěr, že odkaz obsažený v nařízeních č. 1907/2006 a 340/2008 je v rozporu s obecnými právními zásadami. Účelem uvedeného odkazu je mimoto zaručit, že prostřednictvím uplatňování příslušných ustanovení doporučení 2003/361 bude v rámci politik Unie uplatňována tatáž definice MSP, což koresponduje s účelem uvedeného doporučení.

81 Kromě toho v rozporu s tím, co tvrdí žalobkyně, při absenci údajů v tomto smyslu nic neumožňuje mít za to, že by se výslovný odkaz obsažený v příslušných nařízeních týkal jen části definice MSP převzaté do doporučení 2003/361 a vylučoval některá kritéria zmíněná v příloze uvedeného doporučení. V tomto ohledu je třeba uvést, že hlava I přílohy doporučení 2003/361 je nadepsána „Definice mikropodniků a malých a středních podniků přijatá Komisí“ a že čl. 3 bod 36 nařízení č. 1907/2006 odkazuje právě na definici MSP, která figuruje v doporučení 2003/361. Tato definice, jak ji předpokládá

hlava I přílohy doporučení 2003/361, zahrnuje nejen počet zaměstnanců a finanční stropy vymezující kategorie podniků (článek 2 přílohy doporučení 2003/361), ale rovněž a zejména druhy podniků, které jsou brány v potaz při výpočtu počtu zaměstnanců a finančních hodnot (článek 3 přílohy doporučení 2003/361). Mimoto vyloučení, které žalobkyně naznačuje, by mělo za následek to, že doporučení 2003/361 by bylo připraveno o svůj užitečný účinek, a to o dodržování téže definice MSP v rámci provádění politik Unie. Navíc je třeba dbát na to, aby definice MSP nebyla obcházena z ryze formálních důvodů (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 27. února 2014, HaTeFo, C-110/13, EU:C:2014:114, bod 33 a citovaná judikatura). Tento závěr konečně nemůže změnit skutečnost, že se žalobkyně dovolává článku 12 nařízení č. 340/2008, protože uvedený článek má upravovat zvláštní situaci výhradního zastupování výrobce, výrobce přípravku nebo výrobce látky nebo předmětu, který nepochází z Unie, o niž v projednávané věci nejde.

82 S ohledem na to, co bylo uvedeno výše, nic neumožňuje mít za to, že by se ECHA dopustila překročení, nebo dokonce zneužití pravomoci, když uplatnila veškerá kritéria převzatá do přílohy doporučení 2003/361.

83 Druhou část prvního žalobního důvodu je tudíž třeba zamítnout jako neopodstatněnou.

– Ke třetí části prvního žalobního důvodu, vycházející z překročení nebo zneužití pravomoci, pokud jde o informace požadované na žalobkyni

84 V rámci třetí části prvního žalobního důvodu v podstatě žalobkyně tvrdí, že se ECHA dopustila překročení nebo dokonce zneužití pravomoci, když na ní požadovala významnou řadu informací o činnostech jejích a o činnostech třetích společností, a to za dlouhou dobu.

85 Úvodem je třeba zdůraznit, že je na registrujícím podniku, aby na žádost ECHA prokázal, že má nárok na snížení poplatku nebo jeho prominutí (čl. 13 odst. 3 a 4 nařízení č. 340/2008). Kromě toho, jak plyne z rozboru druhé části prvního žalobního důvodu, mohla ECHA na žalobkyni požadovat, aby jí předložila důkazy, podle kterých skutečně je „malým podnikem“ ve smyslu doporučení 2003/361, a to včetně informací o případných partnerských nebo propojených podnicích.

86 V projednávané věci je třeba konstatovat, že, jak uvádí ECHA ve svých písemnostech, byla žalobkyně dopisy ze dne 20. února a 20. března 2012 vyzvána, aby poskytla informace o počtu zaměstnanců a výsledcích posledních dvou účetních období předcházejících registracím, jakož i informace o své vlastnické struktuře v okamžiku podání registrační dokumentace, a to včetně informací o podnicích, které jsou s žalobkyní propojeny nebo jsou jejími partnery. Pokud jde o žádost týkající se počtu zaměstnanců a výsledky dvou posledních účetních období, ta byla odůvodněna zejména s ohledem na čl. 4 odst. 2 přílohy doporučení 2003/361. Podle tohoto ustanovení platí, že „[v] případech, kdy podnik ke dni účetní závěrky zjistí, že počet jeho zaměstnanců za dané roční období překročil v jednom či druhém směru prahy pro počet pracovníků nebo finanční prahy uvedené v článku 2, nepovede tato skutečnost ke ztrátě či získání postavení středního nebo malého podniku či mikropodniku, jestliže tyto prahy nejsou překročeny po dobu dvou po sobě jdoucích účetních období.“ Kromě toho, jak naznačují různé části výměny dopisů a e-mailů mezi ECHA a žalobkyní, žádosti ECHA týkající se vlastnické struktury žalobkyně a informace o společnostech považovaných za partnerské nebo propojené podniky se opírají rovněž o informace předané žalobkyní, a to zejména o její auditované účetní závěrky. ECHA mohla v e-mailu zaslanému žalobkyni dne 4. března 2013 zejména konstatovat, že žalobkyni je třeba považovat za podnik propojený s dvěma podniky, a to s podniky Saced a Cogefin, a za partnera dvou dalších podniků, a to podniků Premix a Sicical. ECHA kromě toho vyšla z toho, že jeden podnik, totiž podnik Calme Lux, je třeba považovat za podnik propojený s podnikem Sicical. Na tomto základě a s ohledem na čl. 6 odst. 3 první pododstavec přílohy doporučení 2003/361 ECHA na žalobkyni požadovala zejména informace o podniku Calme Lux. Tento článek totiž stanoví, že „jsou údaje o partnerských podnicích daného podniku získány z účetních záznamů těchto partnerských podniků a z ostatních jejich údajů, případně konsolidovaných, jsou-li takové. K těmto údajům je přičteno 100 %

údajů o podnicích, které jsou s těmito partnerskými podniky propojeny, ledaže jejich účetní údaje již byly zahrnuty do konsolidované účetní závěrky“. Žalobkyně při jednání potvrdila, že podnik Calme Lux bylo možné považovat za podnik propojený s jedním z partnerských podniků, totiž s podnikem Sicical. Z těchto skutečností plyne, že žádost ECHA směřující k získání informací, a to zejména s ohledem na podnik Calme Lux, nelze vzhledem ke kritériím stanoveným doporučením 2003/361 a dokumentům předloženým žalobkyní považovat za nepřiměřenou. Žalobkyně mimoto nevznesla žádný odůvodněný argument, který by mohl vést k závěru, že informace požadované ECHA nebylo možné ECHA předat. Žalobkyně konkrétně pouze uvedla, že informace o třetí společnosti nemůže ECHA předat. Taková okolnost jako taková není přitom s to prokázat, že žalobkyně stála před skutečnou nemožností požadované informace ECHA předat. ECHA kromě toho žalobkyni opakovaně uvedla, že podnik Calme Lux by jí mohl dotčené informace poskytnout přímo, jak plyne zejména z e-mailů zaslaných žalobkyni dne 19. června, 4. července a 8. srpna 2012 a dne 4. března 2013. Žalobkyně zůstala dlužna důkaz, že takové možnosti nebylo možné v projednávané věci využít.

87 Pokud jde o skutečnost, že ECHA nejednala ve správním řízení v dobré víře, a i kdyby byl tento argument žalobkyně, jehož se dovolala ve stadiu repliky, přípustný a bylo třeba jej chápat tak, že se týká porušení povinnosti řádné péče nebo řádné správy, kterou je ECHA vázána, jeví se každopádně jako zjevně neopodstatněná. Z informací, které zazněly v diskusi, a zejména z dopisů a e-mailů zaslaných ECHA totiž zřetelně vyplývá, že žalobkyně byla v průběhu správního řízení trvale informována o tom, jaké informace musí poskytnout, a o důvodech, na kterých se žádosti ECHA zakládají.

88 S ohledem na to, co bylo uvedeno výše, nic neumožňuje mít za to, že by se ECHA, a to zejména tím, že požadovala informace týkající se podniku Calme Lux, dopustila překročení, nebo dokonce zneužití pravomoci.

89 Třetí část prvního žalobního důvodu je tudíž třeba zamítnout jako neopodstatněnou.

– K dodatečným argumentům rozvinutým ve stadiu repliky

90 Žalobkyně ve stadiu repliky rozvíjí argumenty doplňující ty, které byly již přezkoumány výše a které mají podpořit závěr, že pravomoc ECHA se nevztahuje na administrativní poplatek zakotvený v článku 13 nařízení č. 340/2008, který má spadat do pravomoci Komise. Žalobkyně Komisi rovněž vytýká, že nesplnila povinnost dohledu, když tolerovala, aby si ECHA fakticky stanovila pravomoci, aniž by existovalo výslovné zmocnění v tomto smyslu.

91 V tomto ohledu je třeba nejprve připomenout, že podle čl. 48 odst. 2 jednacího řádu ze dne 2. května 1991 není předkládání nových žalobních důvodů v průběhu řízení přípustné, ledaže by se tyto důvody zakládaly na právních a faktických skutečnostech, které vyšly najevo v průběhu řízení. Za přípustný musí být prohlášen žalobní důvod, který je rozšířením důvodu dříve přímo nebo implicitně uvedeného v žalobě a který je s ním úzce spjat (viz rozsudek Tribunálu ze dne 5. října 2011, Romana Tabacchi v. Komise, T-11/06, EU:T:2011:560, bod 124 a citovaná judikatura).

92 V projednávané věci směřoval přitom první žalobní důvod vycházející z neexistence, zneužití a překročení pravomoci ze strany ECHA při přijímání rozhodnutí SME(2013) 1328 ke zpochybnění pravomoci ECHA k ověřování velikosti registrujících podniků. Tento žalobní důvod, směřující proti rozhodnutí SME(2013) 1328, jak je vyjádřen v žalobě, neměl zpochybnit pravomoc ECHA k přijetí administrativního poplatku. Argumenty rozvíjené žalobkyní ve stadiu repliky je tedy třeba vykládat tak, že jsou novým žalobním důvodem. Kromě toho se tento nový žalobní důvod neopírá o právní a faktické skutečnosti, které by vyšly najevo v průběhu řízení. Způsob, jakým žalobkyně vykládá argumentaci použitou ECHA na její obhajobu, podle níž ECHA uvedla, že má „implicitní“ pravomoc pro účely ověřování velikosti registrujících podniků, je zejména zjevně neopodstatněný, protože ECHA ve svých písemnostech opakovaně uvedla, že tuto pravomoc má na základě znění příslušných právních

předpisů. Mimoto část argumentace, kterou ECHA používá na svoji obhajobu a na kterou klade důraz žalobkyně, se týkala pravomoci umožňující ověřovat velikost podniků žádajících o registraci, a nikoli pravomoci stanovit administrativní poplatek. Argumenty vznášené žalobkyní ve stadiu repliky je proto třeba odmítnout jako nepřípustné.

93 Argumenty vznášené žalobkyní jsou každopádně neopodstatněné. Jak totiž plyne z čl. 11 odst. 5 nařízení č. 340/2008, na který odkazuje čl. 13 odst. 4 téhož nařízení, „[s]právní rada [ECHA] vypracuje a po obdržení kladného stanoviska Komise přijme klasifikaci služeb a plateb“. V tomto ohledu je třeba uvést, že účelem článku 11 nařízení č. 340/2008 je umožnit, aby ECHA mohla za určitých podmínek vybírat poplatek za služby, které nejsou pokryty jinou platbou nebo poplatkem zakotveným v uvedeném nařízení. Klasifikace prováděná správní radou ECHA s sebou nutně nese stanovení výše dotčených plateb, a to s výhradou kladného stanoviska Komise, jinak by uvedený článek 11 pozbyl svého užitečného účinku. Jelikož čl. 13 odst. 4 nařízení č. 340/2008, který se týká konkrétně administrativního poplatku, odkazuje na postup zakotvený v čl. 11 odst. 5 téhož nařízení, neumožňuje žádný argument vznášený žalobkyní dospět k závěru, že ECHA neměla pravomoc nutnou ke stanovení výše uvedeného poplatku.

94 Pokud jde o článek 59 nařízení č. 2343/2002, jehož se žalobkyně dovolává, je třeba uvést, že podle článku 99 nařízení č. 1907/2006 se finanční pravidla platná pro ECHA nemohou odchylovat od nařízení č. 2343/2002. V tomto ohledu čl. 5 písm. a) nařízení č. 2343/2002 stanoví, že rozpočet takového unijního subjektu, jako je ECHA, obsahuje zejména „vlastní příjmy skládající se ze všech poplatků, které je subjekt Společenství oprávněn vybírat na základě úkolů, jež mu byly svěřeny, a z případných dalších příjmů“. Článek 59 nařízení č. 2343/2002 zase odkazuje k situaci, kdy jsou „tyto poplatky zcela stanoveny právními předpisy nebo rozhodnutími správní rady“. V rozporu s tím, co tvrdí žalobkyně, nelze z posledně uvedeného ustanovení dovozovat, že správní rady unijních organizací nemají případně pravomoc nutnou ke stanovení poplatků nebo plateb. V projednávané věci byla přitom taková pravomoc, pokud jde o administrativní poplatek, svěřena správní radě ECHA v čl. 13 odst. 4 nařízení č. 340/2008, a to s výhradou kladného stanoviska Komise.

95 S ohledem na všechny tyto skutečnosti je třeba první žalobní důvod uplatněný žalobkyní zamítnout jako neopodstatněný.

K druhému žalobnímu důvodu, vycházejícímu z chyby při uplatňování doporučení 2003/361 a porušení zásady proporcionality

96 Žalobkyně tvrdí, že i kdyby bylo třeba mít za to, že se dílčí kritéria podle doporučení 2003/361 na projednávaný případ použijí, ECHA je uplatnila nesprávně. V projednávané věci měly být totiž zohledněny vztahy, které má žalobkyně s podniky, jež působí na odlišných trzích, nebo dokonce v odvětvích, která jsou z působnosti nařízení č. 1907/2006 vyloučena. Neexistuje tedy žádný legitimní a rozumný důvod, proč na žalobkyni požadovat, aby skládala účty ze svých vztahů s těmito podniky. Zvláště to platí pro žalobkyni, která je výrobním podnikem, a nikoli dovozcem. Obě tyto činnosti se velmi liší a nelze je podřizovat stejné právní úpravě. Přístup, z něhož vychází ECHA, má za následek, že poplatek ve stejné výši platí podniky, jejichž úrovně výroby a obraty se podstatně liší. To má za následek, že se s hospodářsky odlišnými situacemi zachází stejně. Doporučení 2003/361 zakotvuje pro účely vymezení pojmu „MSP“ tři hlavní kritéria. Dílčí kritéria podle uvedeného doporučení, která sledují odlišné cíle, však vyžadují, aby podniky, u nichž existuje vztah prostřednictvím fyzické osoby nebo skupiny fyzických osob, byly považovány za propojené, pouze pokud působí na témže trhu nebo na navazujících trzích. V projednávané věci je přitom žalobkyně součástí „skupiny fyzických osob, které jednají ve vzájemné shodě“. ECHA tedy měla ze svého přezkumu vyloučit vztahy, které mohla žalobkyně mít s dotčenými třetími společnostmi, které nepůsobí na témže trhu ani na trhu navazujícím. Rozhodnutí ECHA striktně uplatnit pravidla zakotvená v doporučení 2003/361 je rovněž v rozporu se zásadou proporcionality. Žalobkyně konečně zdůrazňuje, že ECHA neověřila, zda existuje skutečná kontrola nad výkonem hlasovacích práv.

97 ECHA s argumenty žalobkyně nesouhlasí.

98 Zaprvé, pokud jde o argument žalobkyně směřující k tomu, aby z definice MSP byly v rámci uplatňování nařízení č. 340/2008 vyloučeny vztahy, jež mohou existovat mezi podniky působícími na různých trzích, nebo dokonce v odvětvích vyloučených z působnosti nařízení č. 1907/2006, nemá žádný právní základ. Jak kromě toho plyne z bodu 9 odůvodnění doporučení 2003/361, na které odkazuje nařízení č. 340/2008, rozbor vztahů, které mohou existovat mezi různými podniky, má vyloučit, aby jako MSP nebyly kvalifikovány skupiny podniků, jejichž hospodářská síla by překračovala sílu MSP. Tuto hospodářskou sílu nelze, není-li uvedeno jinak, omezovat na skupiny podniků, které působí na týchž trzích, nebo dokonce v odvětvích spadajících do působnosti nařízení č. 1907/2006. Jakýkoli jiný výklad by zbavil definici MSP obsaženou v doporučení 2003/361 a použitelnou na základě výslovného odkazu v rámci nařízení č. 1907/2006 smyslu. Stejně je tomu i s rozlišováním mezi „výrobními“ podniky a podniky „dovážejícími“, které žalobkyně činí.

99 Zadruhé, pokud jde o žalobkynin argument, že je součástí „skupiny fyzických osob, které jednají ve vzájemné shodě,“ ve smyslu doporučení 2003/361, je tento zjevně neopodstatněný. V tomto ohledu je třeba uvést, že čl. 3 odst. 3 čtvrtý pododstavec přílohy doporučení 2003/361 stanoví, že „[p]odniky, které mají jeden či více [vztahů vyjmenovaných v čl. 3 odst. 3 prvním pododstavci písm. a) až d) téže přílohy] s fyzickou osobou nebo se skupinou fyzických osob, které jednají ve vzájemné shodě, jsou taktéž považovány za propojené podniky, pokud svou činnost nebo část své činnosti vykonávají na stejném relevantním trhu nebo na sousedních [navazujících] trzích“. Žalobkyně přitom s podniky Saced a Cogefin přímo, a nikoli prostřednictvím fyzické osoby nebo skupiny fyzických osob jednajících ve shodě udržuje takové vztahy, jaké jsou vyjmenovány v čl. 3 odst. 3 prvním pododstavci písm. a) přílohy doporučení 2003/361 potud, že drží více než 50 % jejich základního kapitálu a že existuje, jak oprávněně tvrdí ECHA ve svých písemnostech, domněnka, že v rámci těchto podniků disponuje většinou hlasovacích práv. Žalobkyně zůstala dlužna důkaz, že tomu tak není, i když s ohledem na žádost ECHA měla prokázat, že má nárok na snížení nebo prominutí poplatku (čl. 13 odst. 4 nařízení č. 340/2008). Skutečnost, že podíly na základním kapitálu žalobkyně drží fyzické osoby, tento závěr nemění.

100 Zatřetí, pokud jde o poukaz žalobkyně na zásadu proporcionality, ten se opírá o nesprávný výklad doporučení 2003/361 ze strany ECHA. Jelikož z důvodů, které byly právě vyloženy, se ECHA nedopustila při uplatňování doporučení 2003/361 žádného pochybení, musí být žalobkynin argument vycházející z porušení zásady proporcionality rovněž zamítnut.

101 S ohledem na všechny tyto skutečnosti je třeba druhý žalobní důvod uplatněný žalobkyní zamítnout jako neopodstatněný.

K třetímu žalobnímu důvodu, vycházejícímu z nedostatku a zneužití pravomoci ze strany výkonného ředitele ECHA

102 Žalobkyně v návaznosti na první žalobní důvod tvrdí, že výkonný ředitel ECHA nemá pravomoc přijímat nebo podepisovat rozhodnutí týkající se velikosti registrovaných podniků ani rozhodovat, zda má být uplatněn poplatek v plné výši namísto poplatku sníženého nebo uložen administrativní poplatek. Úkol výkonného ředitele spočívá pouze v tom, že na základě odvolání opravuje rozhodnutí ECHA. Rozhodnutí SME(2013) 1328 je tedy nicotné.

103 ECHA s argumenty žalobkyně nesouhlasí.

104 V tomto ohledu stačí konstatovat, jak právem uvádí ECHA ve svých písemnostech, že čl. 83 odst. 2 nařízení č. 1907/2006 stanoví, že výkonný ředitel je „zákonným zástupcem“ ECHA. V tomto rámci zajišťuje výkonný ředitel zejména „každodenní řízení“ ECHA [čl. 83 odst. 2 písm. a) nařízení č. 1907/2006]. Kromě toho podle čl. 100 odst. 2 nařízení č. 1907/2006 platí, že ECHA „zastupuje její

výkonný ředitel“. Mimoto v rámci plnění rozpočtu ECHA, jímž je výkonný ředitel pověřen, vykonává úkoly schvalující osoby (článek 97 nařízení č. 1907/2006). Jelikož ECHA měla pravomoc nutnou k ověřování velikosti registrujících podniků, jak bylo uvedeno v rámci přezkumu prvního žalobkynina žalobního důvodu, a tedy i k tomu, aby požadovala zaplacení příslušných plateb a administrativních poplatků, není podpis rozhodnutí SME(2013) 1328 ze strany výkonného ředitele stižen žádnou protiprávností.

105 Třetí žalobní důvod vznesený žalobkyní je tudíž třeba zamítnout jako neopodstatněný.

Ke čtvrtému žalobnímu důvodu, vycházejícímu z nedostatku zneužití a překročení pravomoci ze strany ECHA a z porušení článku 5 SEU při přijímání rozhodnutí MB/D/29/2010 a MB/21/2012/D.

106 Žalobkyně připomíná, že v rámci výběru poplatků je pravomoc ECHA omezena na prováděcí roli. Jediným úkolem, který je správní radě ECHA svěřen, je podle žalobkyně klasifikace plateb. Na Komisi podle ní je, aby stanovila jejich výši, a to v souladu s pravidlem zakotveným v čl. 74 odst. 1 nařízení č. 1907/2006. Mimoto čl. 13 odst. 4 nařízení č. 340/2008 zmiňuje administrativní poplatek v jednotném čísle, což oproti tomu, jak tomu bylo v projednávané věci, podle ní vylučuje možnost stanovit odlišné poplatky v závislosti na velikosti podniků. ECHA kromě toho nemohla stanovit výši administrativního poplatku, který má být v jejím účetnictví příjmem. Nařízení č. 340/2008 a prováděcí nařízení č. 254/2013 konečně podle ní neobsahují žádná konkrétní ustanovení o administrativním poplatku nebo přinejmenším o jeho uplatňování. Komise tedy dala dočasně přednost tomu, že se administrativního poplatku vzdá. ECHA tak nemohla prostřednictvím rozhodnutí MB/D/29/2010 a MB/21/2012/D výši administrativního poplatku stanovit. ECHA v rozporu s článkem 5 SEU nahradila vnitrostátní orgány, když zavedla hospodářskou sankci skrytou v podobě administrativního poplatku. Žalobkyně doplňuje, že teze ECHA o tom, že účelem administrativního poplatku je pokrýt vzniklé náklady, je v rozporu se skutečností, že některé kontrolované podniky nemusejí nést náklady spojené s uvedeným poplatkem, je-li jejich prohlášení na základě přezkumu považováno za správné. Kdyby konečným účelem administrativních poplatků bylo pokrýt náklady vznikající ECHA, musely by být tyto náklady rovnoměrně rozděleny mezi veškeré podniky, které žádají o registraci.

107 ECHA s argumenty žalobkyně nesouhlasí.

108 Úvodem je třeba uvést, že čtvrtý žalobní důvod se týká právě rozhodnutí MB/D/29/2010 a MB/21/2012/D.

109 Přitom je třeba připomenout, že žaloba na neplatnost je v rozsahu, v němž směřuje proti rozhodnutím MB/D/29/2010 a MB/21/2012/D, je nepřípustná (viz body 44 a 60 výše).

110 I kdyby bylo možné čtvrtý žalobní důvod vykládat tak, že se jím ve skutečnosti ve vztahu k rozhodnutím MB/D/29/2010 a MB/21/2012/D vznáší námitka protiprávnosti, byl by každopádně neopodstatněný.

111 Zaprvé, pokud jde o žalobkyniny argumenty směřující ke zpochybnění pravomoci ECHA ke stanovení výše administrativního poplatku a ke stanovení výše administrativního poplatku, který je v jejím účetnictví příjmem, přidružují se v podstatě k těm, které byly doplňkově rozvinuty v rámci prvního žalobního důvodu a směřovaly proti rozhodnutí SME(2013) 1328. Z týchž důvodů, jaké byly zmíněny v bodech 93 a 94 výše, je třeba argumenty vznášené žalobkyní v tomto ohledu odmítnout.

112 Zadruhé skutečnost, že ECHA v rozporu s článkem 5 SEU nahrazovala vnitrostátní orgány, když zavedla hospodářskou sankci skrytou v podobě administrativního poplatku, je neopodstatněná. V tomto ohledu je třeba připomenout, že bod 11 odůvodnění nařízení č. 340/2008 uvádí, že „[p]ředložení nesprávných informací by se mělo zabránit prostřednictvím uložení administrativního poplatku ze strany [ECHA] a v případě potřeby i odrazující finanční sankce ze strany členských států“.

Z tohoto bodu odůvodnění vyplývá, že uložení administrativního poplatku přispívá k dosažení cíle odradit podniky od předkládání nepravdivých informací. Z tohoto bodu odůvodnění rovněž plyne, že administrativní poplatek nelze považovat za pokutu (rozsudek ze dne 2. října 2014, Spraylat v. ECHA, T-177/12, EU:T:2014:849, bod 34). Žalobkyně však zůstala dlužna důkazy, které by umožňovaly mít za to, že administrativní poplatek, který jí byl v projednávaném případě uložen, má být chápán jako pokuta. Argument žalobkyně se především opírá o skutečnost, že výše administrativního poplatku byla vypočítána na základě nákladů na ověřování, jež ECHA vznikají, a to včetně nákladů, které ve výsledku neponesou podniky, které poskytly správné informace o své velikosti. Tato okolnost jako taková přitom nemůže vést k závěru, že se výše administrativního poplatku, jak byl uložen žalobkyni v projednávané věci, podobá pokutě, protože administrativní poplatek souvisí rovněž s cílem odradit podniky od předávání nesprávných informací. Kromě toho podle čl. 13 odst. 4 nařízení č. 340/2008 platí, že nemůže-li fyzická nebo právnická osoba, která tvrdí, že má nárok na snížení nebo prominutí poplatku, svůj nárok na takové snížení nebo prominutí prokázat, vybere ECHA poplatek nebo platbu v plné výši a administrativní poplatek. Z toho plyne, že administrativní poplatek jsou ECHA povinny zaplatit pouze fyzické nebo právnické osoby, které nemohou prokázat, že mají nároky na snížení nebo prominutí poplatku.

113 Zatřetí, pokud jde o žalobkyní vznášený argument, že čl. 13 odst. 4 nařízení č. 340/2008 vylučuje stanovení různých administrativních poplatků v závislosti na velikosti podniků, ten se opírá o nesprávný výklad použití jednotného čísla ve výrazu „administrativní poplatek“ v příslušné právní úpravě. Použití jednotného čísla v tomto výrazu totiž v kontextu čl. 13 odst. 4 nařízení č. 340/2008 znamená, že nemůže-li fyzická nebo právnická osoba svůj nárok na takové snížení prokázat, uloží ji ECHA povinnost k zaplacení administrativního poplatku. To ovšem nemá znamenat, že výše tohoto administrativního poplatku by měla být totožná pro všechny podniky žádající o registraci, a to bez ohledu na jejich velikost. Zejména je třeba uvést, že jedním z cílů nařízení č. 1907/2006 je zohlednit zvláštní situaci MSP, jak plyne zejména z bodu 8 odůvodnění a čl. 74 odst. 3 uvedeného nařízení. Kromě toho a konkrétněji, bod 9 odůvodnění nařízení č. 340/2008 uvádí, že „[s]nížené poplatky a platby by se měly použít […] pro [MSP]“. Mimoto je třeba uvést, že uložení povinnosti k zaplacení administrativního poplatku souvisí s cílem směřujícím k odrazení podniků od předávání nesprávných informací, jak plyne z judikatury zmíněné výše v bodě 112. Sledování tohoto cíle s sebou může případně nést zohledňování skutečné velikosti podniků žádajících o registraci.

114 S ohledem na všechny tyto okolnosti je třeba zamítnout čtvrtý žalobní důvod vznášený žalobkyní a žalobu v rozsahu, v němž směřuje ke zrušení rozhodnutí SME(2013) 1328.

K návrhovým žádáním směřujícím k vrácení finančních částek nebo náhradě újmy ze strany ECHA

115 V rámci dvou posledních bodů návrhových žádání se žalobkyně domáhá, aby byly vráceny částky, které byly ze strany ECHA vybrány domněle neoprávněně, a aby byla ECHA uložena povinnost k náhradě způsobené újmy.

116 V tomto ohledu stačí konstatovat, aniž je třeba se vyslovovat k přípustnosti obou těchto návrhových žádání, že tato návrhová žádání jsou úzce spojena s primárním návrhem směřujícím ke zrušení napadených aktů a neopírají se o jiné žalobní důvody, než které byly přezkoumány v rámci žaloby na neplatnost. Jelikož uvedené žalobní důvody byly zamítnuty jako neopodstatněné, je třeba zamítnout i návrhová žádání, která směřují k vrácení částek nebo náhradě újmy ze strany ECHA.

K nákladům řízení

117 Podle čl. 134 odst. 1 jednacího řádu se účastníku řízení, který neměl úspěch ve věci, uloží náhrada nákladů řízení, pokud to účastník řízení, který měl ve věci úspěch, požadoval. Vzhledem k tomu, že Komise a ECHA požadovaly náhradu nákladů řízení a žalobkyně neměla ve věci úspěch, je důvodné posledně uvedené uložit náhradu nákladů řízení.

Z těchto důvodů

TRIBUNÁL (šestý senát)

rozhodl takto:

1) Žaloba se v rozsahu, v němž je podána proti Evropské komisi, odmítá jako nepřípustná.

2) Žaloba se v rozsahu, v němž je podána proti Evropské agentuře pro chemické látky (ECHA), zčásti odmítá jako nepřípustná a zčásti zamítá jako neopodstatněná.

3) Společnosti Leone La Ferla SpA se ukládá náhrada nákladů řízení.

Frimodt Nielsen Dehousse Collins

Takto vyhlášeno na veřejném zasedání v Lucemburku dne 15. září 2016.

Podpisy.

Obsah

Skutečnosti předcházející sporu 1

Řízení a návrhová žádání účastnic řízení 3

Právní otázky 4

1. K přípustnosti žaloby v rozsahu, v němž je podána proti Komisi 4

2. K přípustnosti některých návrhových žádání v žalobě na neplatnost podané proti ECHA 9

3. K věci samé 11

K návrhovým žádáním na neplatnost 11

Úvodní poznámky k odůvodnění rozhodnutí SME(2013) 1328 11

K prvnímu žalobnímu důvodu, vycházejícímu z nedostatku, zneužití a překročení pravomoci ze strany ECHA při přijímání rozhodnutí SME(2013) 1328 12

– K první části prvního žalobního důvodu, vycházející v podstatě z nedostatku pravomoci ECHA k hodnocení velikosti podniků žádajících o registraci 13

– Ke druhé části prvního žalobního důvodu, vycházející v podstatě z překročení pravomoci nebo zneužití pravomoci při uplatňování doporučení 2003/361 14

– Ke třetí části prvního žalobního důvodu, vycházející z překročení nebo zneužití pravomoci, pokud jde o informace požadované na žalobkyni 15

– K dodatečným argumentům rozvinutým ve stadiu repliky 16

K druhému žalobnímu důvodu, vycházejícímu z chyby při uplatňování doporučení 2003/361 a porušení zásady proporcionality. ..... ?19

K třetímu žalobnímu důvodu, vycházejícímu z nedostatku a zneužití pravomoci ze strany výkonného ředitele ECHA 18

Ke čtvrtému žalobnímu důvodu, vycházejícímu z nedostatku zneužití a překročení pravomoci ze strany ECHA a z porušení článku 5 SEU při přijímání rozhodnutí MB/D/29/2010 a MB/21/2012/D. 19

K návrhovým žádáním směřujícím k vrácení finančních částek nebo náhradě újmy ze strany ECHA 20

K nákladům řízení 20